

POLITICKÉ VEDY / POLITICAL SCIENCES

Časopis pre politológiu, najnovšie dejiny, medzinárodné vzťahy, bezpečnostné štúdiá / Journal for Political Sciences, Modern History, International Relations, security studies

URL of the journal / URL časopisu: <http://www.politickevedy.fpvmv.umb.sk>

Author(s) / Autor(i): Gilbert Futó
Article / Článok: Teórie pôvodného významu štvrtého dodatku ústavy Spojených štátov amerických
Publisher / Vydavateľ: Fakulta politických vied a medzinárodných vzťahov – UMB Banská Bystrica / Faculty of Political Sciences and International Relations – UMB Banská Bystrica
DOI: <http://doi.org/10.24040/politickevedy.2019.22.1.229-246>

Recommended form for quotation of the article / Odporúčaná forma citácie článku:

FUTÓ, G. 2019. Teórie pôvodného významu štvrtého dodatku ústavy Spojených štátov amerických. In *Politické vedy*. [online]. Vol. 22, No. 1, 2019. ISSN 1335 – 2741, pp. 229-246. Available at: <http://doi.org/10.24040/politickevedy.2019.22.1.229-246>

By submitting their contribution the author(s) agreed with the publication of the article on the online page of the journal. The publisher was given the author's / authors' permission to publish and distribute the contribution both in printed and online form. Regarding the interest to publish the article or its part in online or printed form, please contact the editorial board of the journal: politicke.vedy@umb.sk.

Poskytnutím svojho príspevku autor(i) súhlasil(i) so zverejnením článku na internetovej stránke časopisu *Politické vedy*. Vydavateľ získal súhlas autora / autorov s publikovaním a distribúciou príspevku v tlačenej i online verzii. V prípade záujmu publikovať článok alebo jeho časť v online i tlačenej podobe, kontaktujte redakčnú radu časopisu: politicke.vedy@umb.sk.

TEÓRIE PÔVODNÉHO VÝZNAMU ŠTVRTÉHO DODATKU ÚSTAVY SPOJENÝCH ŠTÁTOV AMERICKÝCH

THEORIES OF THE ORIGINAL MEANING OF THE FOURTH AMENDMENT TO THE UNITED STATES CONSTITUTION

Gilbert Futó*

ABSTRACT

The Fourth Amendment to the United States Constitution prohibits unreasonable governmental intrusions and specifies requirements for a valid search and seizure warrant. Although this constitutional provision was created in 1789, it wasn't until the beginning of the 20th century when the Fourth Amendment and its original meaning became a major issue before the Supreme Court of the United States. Academics, lawyers and judges presented different views on the original meaning of the amendment. The present study looked at the historical background of the Fourth Amendment and its interpretation by various researchers. The main question was whether the first clause prohibiting unreasonable searches and seizures created broad reasonableness standard, meaning warrant clause provides only one way for a search or seizure to be reasonable or searches and seizures are considered to be unreasonable unless there is a warrant as specified in the second clause, meaning the Fourth Amendment originally prohibited general warrants only and did not create universal reasonableness standard. Based on their interpretation, selected authors were divided into two groups. Disagreement centered on the relationship between two clauses of the amendment. The study presented two basic theories of the original meaning of the Fourth Amendment, interaction theory and reasonableness theory. Both of them are currently relevant to the interpretation of the Fourth Amendment by the federal courts in the United States.

Key words: Fourth Amendment, Reasonableness clause, Original Public Meaning, Warrant clause

* PhDr. Gilbert Futó, PhD. pôsobí ako odborný asistent na Katedre medzinárodných politických vzťahov, Fakulta medzinárodných vzťahov, Ekonomická univerzita v Bratislave, Dolnozemska cesta 1/b, 852 35 Bratislava, Slovenská republika, e-mail: gilbert.futo@euba.sk.

Úvod

V súčasnosti patrí štvrtý dodatok ústavy Spojených štátov amerických k jedným z populárne najznámejších a najviac interpretovaných ústavných garancií občianskych práv federálnymi súdmi. Okolnosti vedúce k jeho vzniku sú spájané s bojom za nezávislosť amerických kolónií v druhej polovici 18. storočia, no hľadanie pôvodného významu dodatku siaha až k počiatku základných princípov britského common law. Najvyšší súd Spojených štátov takmer každoročne rozhodne niekoľko prípadov týkajúcich sa ochrany ľudu pred neodôvodnenými vládnymi zásahmi formou prehliadok alebo zadržaní, čo predstavuje hlavnú oblasť ústavnej ochrany štvrtého dodatku. Pritom nie je zriedkavým javom, aby sa sudcovia odvolávali na pôvodný význam štvrtého dodatku. Keďže sa dodatok stal dostatočne interpretačne zaujímavým a sporným až v 20. rokoch 20. storočia, teórie o jeho pôvodnom význame sú značne dobovo vzdialené od jeho ratifikácie v roku 1791. Akademici sa pri formulovaní prvých teórií opierali o historické záznamy vtedajšieho vnímania ochrany obydli, písomností a majetku ľudu pred vládnymi zásahmi. Prvotná britská skúsenosť s bojom za nenarušiteľnosť istej časti súkromia človeka sa odrazila aj v trinástich kolóniách a získala svoj špecifický charakter. Pri vtedajšom stupni technologického rozvoja boli možnosti vládných zásahov do súkromia limitované a väčšinou sa týkali fyzického narušenia obdobia s cieľom získať usvedčujúce dôkazné prostriedky alebo zadržať podozrivú osobu. S príchodom nových technológií sa v dnešnej dobe možnosti narušenia ústavne chránených oblastí stali rozšírenejšími, efektívnejšími a ľahšie dostupnými. Štvrtý dodatok reagoval na túto zmenu prostredníctvom interpretácie Najvyššieho súdu. Do popredia sa dostali otázky pôvodného významu jeho textu a miera, do ktorej má tento význam vplývať na súčasnú interpretáciu o vyše dvesto rokov neskôr. Príspevok sa zaoberá skúmaním pôvodného významu štvrtého dodatku.

1 Vznik štvrtého dodatku

Štvrtý dodatok uvádza, že „*právo ľudu na ochranu (to be secure) osobnej a domovej slobody, písomností a majetku pred neodôvodnenými (unreasonable) prehliadkami (searches) a zadržaniami (seizures)*¹ *nebude*

¹ Anglické slová „*search*“ a „*seizure*“ môžu pri súčasnej interpretácii v Spojených štátoch zasahovať viaceror aktivít. Najčastejšie ide o vykonanie osobnej, domovej alebo inej prehliadky, sledovanie,

porušované a žiadne súdne príkazy (warrants) nebudú vydané bez pravdepodobnej príčiny (probable cause), doloženej prisahou alebo miestoprísasajným vyhlásením a špecifického opisu miesta, ktoré má byť prehľadané a osôb alebo vecí, ktoré majú byť zadržané.“ Z textu ustanovenia by bolo možné odvodiť niekoľko úsudkov. Ustanovenie je priradovacie súvetie, tvorené dvomi vetami spojenými spojkou „a“. V praxi je používané dvojklauzulárne delenie na prvú klauzulu o odôvodnenosti (*reasonableness clause*), ku ktorej je pomocou spojky „a“ priradená klauzula o súdnom príkaze (*warrant clause*). V prvom rade text priznáva ľudu „právo“ na ochranu (od anglického slova *security*), ktoré zahŕňa slobodu osoby, jej obydlie, písomnosti a majetok. Toto právo nie je považované za neobmedzené, ale priamo textovo limitované na ochranu len pred neodôvodnenými prehliadkami a zadržaniami. Pravdepodobná príčina je nevyhnutným predpokladom vydania súdneho príkazu. Pravdepodobná príčina musí byť podporená záväzným vyhlásením istej osoby, ktorá potvrdí existenciu objektu prehliadky alebo zadržania.

Otázky, na ktoré text dodatku neodpovedá, sa stávajú predmetom skúmania a diskusií. Aké oblasti spadajú pod slovné spojenie „domová sloboda“ a „majetok“? Čo znamenajú slová „prehliadka“ a „zadržanie“? Aké prehliadky a zadržania sú neodôvodnené? Aké podmienky musia byť splnené pre vznik pravdepodobnej príčiny? Aký je vzťah medzi klauzulami? Chýbajúca diskusia Otcov zakladateľov na Ústavodarnom zhromaždení vo Filadelfii v roku 1787 a následných štátnych ratifikačných konventoch presúva objasňovanie pôvodného významu dodatku na históriu britského common law, skúsenosti amerických kolónií s podobnými praktikami a z nich vzrastajúce opatrenia proti nekontrolovanej vládnej moci.

Anglická právna tradícia považovala obydlie človeka za nenarušiteľnú doménu jednotlivca a jeho právom bolo utiahnúť sa do svojho *tutissimum refugium*, kde mohol čeliť negatívnym dôsledkom spoločenskej zmluvy, prostredníctvom ktorej mu bolo ukrojené z jeho prirodzenej slobody. Sir **Edward Coke** v roku 1628 uvádza maximu common law „môj dom, môj hrad“ inak známu ako hradná doktrína (*castle doctrine*): „Domov človeka je jeho hrad, et domus sua cuique est tutissimum refugium (*lat. a každý dom človeka je jeho najbezpečnejším útočiskom*).“ (Coke, 1797, s. 161) **William Blackstone** považoval domov za „hrad obrany a azylu“ človeka, ktorý bol postavený do

zadržanie, zatknutie alebo uväznenie osoby vrátane podrobenia osoby odberu biologického materiálu.

opozície voči násilnému obmedzovaniu slobody kráľovskými zločkami, predovšetkým formou zatknutia osoby. (Blackstone, 1771, s. 288) Napriek týmto predstavám o zachovávaní súkromia jednotlivca, si anglický parlament ponechával možnosť autorizovať všeobecné súdne príkazy (*general warrants*) a ich obdobu, asistenčné výnosy (*writs of assistance*). Udalosti spojené s bojom proti týmto dvom praktikám vo Veľkej Británii a v kolóniách na východnom pobreží severoamerického kontinentu položili základ budúcej ústavnej ochrany štvrtého dodatku. Jednou z najplyvnejších myšlienok proti všeobecným súdnym príkazom bol prípad **Johna Wilksa** a s ním spojených súdnych sporov. (Taslitz, 2009, s. 20)

Žurnalista a politik **J. Wilkes** bol od roku 1757 členom Dolnej snemovne anglického parlamentu a v roku 1762 začal anonymne publikovať radikálne myšlienky kritizujúce daňový zákon britskej Toryovskej administratívy z roku 1763 spolplatňujúci konzumáciu jablkového vína. Uloženie spotrebnej dane malo autorizovať daňových úradníkov vstúpiť do obydľí a vykonať prehliadku spotreby tohto produktu. V liste č. 45 z apríla 1763 **J. Wilkes** označuje riadiacich úradníkov za úbohé bábkы trojhlavej *kerberovskej* administratívy podliehajúcej korupcii a produkujúcej despotickej vládnutie. (Wilkes, 1764) Následkom publikácie bolo vydanie všeobecného súdneho príkazu Lordom **Halifaxom** na „*prísne a usilovné pátranie po autoroch, tlačiaroch a vydavateľoch poburujúcej a vlastizradnej písomnosti*“ a v prípade ich nájdania malo dôjsť k zadržaniu ich osôb spolu s ich písomnosťami. (Baines, 1820, s. 52) O štyri dni neskôr bol **J. Wilkes** zatknutý, jeho dom prehľadaný a písomnosti zadržané. V priebehu troch dní bolo podobným spôsobom zatknutých 49 ďalších osôb. Dolná snemovňa označila publikáciu za buričské a nepravdivé osočovanie (*seditious libel*) a zbavila **J. Wilksa** poslaneckého mandátu. Po jeho prepustení bola podaná kolektívna žaloba za neoprávnené zadržanie písomností. V prvom prípade *Huckle v. Money* sa predsedajúci sudca **Charles Pratt**, neskôr známy ako prvý Earl Camden, postavil na stranu ochrany súkromia a označil vstup do obydľia človeka pod autoritou všeobecného súdneho príkazu s cieľom zaistenia dôkazných prostriedkov za najtrúfalejší verejný útok na slobodu jednotlivca prevyšujúci španielske inkvizičné praktiky.²

Prípad, ktorý sa však stal najznámejším v amerických kolóniách a neskôr bol Najvyšším súdom Spojených štátov označený za medzník anglickej slobody³

² *Huckle v. Money*, 95 Eng. Rep. 768 (C.P. 1763).

³ *Boyd v. United States*, 116 U.S. 616, 626 (1886).

bol *Entick v. Carrington* z roku 1765. **John Entick** bol vydavateľom novín *The Monitor or British Freeholder*, ktoré publikovali články **J. Wilksa**. (Vincenzi, 1998) Všeobecným súdnym príkazom bolo zadržaných vyše tristo písomností rôzneho druhu a následná úspešná žaloba z dôvodu neoprávneného vniknutia (*trespass suit*) priniesla vznik doktríny opravného prostriedku (*remedy*) common law, uznávajúceho zodpovednosť vládnych činiteľov za vzniknuté škody pri neoprávnenom vstupe na cudzí pozemok: „*Významným cieľom, pre ktorý človek vstupuje do spoločnosti, je bezpečie jeho majetku. ... Každé narušenie súkromného majetku, nech je akokoľvek nepatrné, je neoprávneným vstupom. Žiaden človek nemôže vstúpiť na môj pozemok bez môjho súhlasu, ... a aj ak by nespôsobil žiadnu škodu, ... musí sa zodpovedať za pomliaždenie trávy a šliapnutie na pôdu.*“ (Entick v. Carrington⁴)

Kritika všeobecných súdnych príkazov sa vzniesla aj od budúceho britského ministerského predsedu **Williamu Pitta**. Ten pri rozprave o daňovom zákone odmietol uznať zvrchovanú vládnu moc nad obydľím občana: „*Najchudobnejší muž sa môže vo svojej chatrči pokúsiť vzoprieť sa všetkým silám Koruny. [pozn. Chatrč] môže byť nepevná, jej strecha sa môže triasť, vietor cez ňu môže fúkať, búrka do nej môže vstúpiť, ale kráľ Anglicka vstúpiť nemôže a všetky jeho sily nech sa neopovážia prekročiť prah zrúcaného obydlia.*“ (Cooley, 1868, s. 299)

V roku 1662 bol prijatý colný zákon na ochranu pred pašovaním tovarov. Zákomom boli autorizované asistenčné výnosy oprávňujúce príslušníkov colnej správy prehľadávať skladiská alebo iné miestnosti a konfiškovať nepreclené tovary. (Raithby, 1819) Označenie „asistenčné“ pramenilo z možnosti colníkov privolať aj iných verejných činiteľov na pomoc pri výkone výnosu. Inak neobmedzená platnosť výnosov bola ohraničená dobou šiestich mesiacov od smrti panovníka. Zákomom z roku 1696 sa možnosti vydávania výnosov rozširovali aj na americké kolónie. (Raithby, 1820) Praktika sa rozšírila primárne v oblastiach s vysokým výskytom pašovaných tovarov lodnou prepravou. Príkladom bola kolónia Massachusetts.

Po smrti kráľa **Juraja II.** v roku 1760 sa po vypršaní platnosti asistenčných výnosov snažil **Charles Paxton** ako príslušník colnej správy žiadať Massachusettský Najvyšší súd o udelenie nových výnosov. (Stephens, 2006) Proti tejto snahe vystúpili bostonskí obchodníci na čele s **Jamesom Otisom**. Práve jeho argumentácia pred najvyšším súdnym tribunálom kolónie položila základy odporu voči takmer neobmedzeným praktikám colnej kontroly

⁴ 95 Eng. Rep. 807 (K.B. 1765).

a všeobecným súdnym príkazom ako takým. **J. Otis** označil výnosy za nástroje otroctva, hanebnosti a svojoľnej moci, ktorá ničila anglickú slobodu a fundamentálne princípy práva (Tudor, 1823) Univerzálnosť *writov* mala poskytnúť tyranskú moc aj bežným strážnikom vstúpiť do domov bez konkretizovaného a potvrdeného podozrenia z páchania ilegálnej činnosti. Právomoc týchto „*podradných poskokov*“ bola prirovnaná k biblickému prekliatiu Kanaána, kedy sa analogicky kolonisti stali sluhami sluhov. (Tudor, 1823, s. 66). Snaha **J. Otisa** bola sústredená na dva elementy. V prvom rade bola kritika mierená na prehliadku domov, nie iných priestorov. V druhom rade boli cieľom odporu všeobecné súdne príkazy, nie špecializované (*special warrant*). Tie, na rozdiel od všeobecných, konkrétne menovali podozrivé osoby alebo predmety zadržania alebo prehliadky a boli doložené prisahou o ich existencii. Legálnosť špecializovaných príkazov nebola spochybňovaná. Aj keď **Otisov** pokus nebol úspešný a sudy pokračovali vo vydávaní výnosov, argumentácia sa stala základom pre budúci odpor voči asistenčným výnosom, ktoré boli súčasťou Townshedovho zákona z roku 1767 a neskôr položila základ pre ústavnú ochranu formou štátnych Listín práv (Cuddihy, 2009, s. 395). Po jednostrannom vyhlásení trinástich kolónií za nezávislé a zvrchované štáty Deklaráciou nezávislosti, začali štáty prijímať ústavné dokumenty spolu s Listinami práv, medzi ktorými sa nachádzalo aj právo na ochranu pred všeobecnými súdnymi príkazmi. Do prijatia štvrtého dodatku federálnej ústavy boli známe štyri typy štátnej ochrany pred prehliadkami a zadržaniami.

Tabuľka č. 1: Zákaz všeobecných súdnych príkazov v štátnych Listinách práv

Ústava štátu	Rok	Znenie ustanovenia
Virginia	1776	Všeobecné súdne príkazy, pomocou ktorých môže byť strážnikovi alebo poslovi nariadené prehľadať podozrivé miesta bez dôkazu o spáchaní skutku, alebo zadržať akúkoľvek osobu alebo osoby bez udania ich mien alebo partikulárneho opisu priestupku podporeného dôkazmi sú trýznivé a tyranské* a nemali by byť udeľované.
Severná Karolína	1776	
		* Formulácia Severnej Karolíny nahradzuje slová „trýznivé a tyranské“ za „slobode nebezpečné.“

Ústava štátu	Rok	Znenie ustanovenia
Pennsylvánia	1776	Ľud má právo udržiavať svoje osoby, svoje domovy, písomnosti a osobné vlastníctvo oslobodené od prehliadok a zadržaní, a preto súdne príkazy bez najprv zloženej prisahy alebo miestoprísahažného vyhlásenia poskytujúceho pre nedostatočný základ a pomocou ktorých môže byť akémukoľvek strážnikovi alebo poslovi nariadené alebo od neho požadované prehľadať podozrivé miesta alebo zadržať akúkoľvek osobu alebo osoby, jej alebo ich majetok, bez partikulárneho opisu, sú v rozpore s týmto právom a nemali by byť udeľované.
Vermont	1777	
Delaware Maryland	1776	Všetky súdne príkazy, bez prisahy alebo miestoprísahažného vyhlásenia, na prehliadku podozrivých miest alebo na zadržanie akejkoľvek osoby alebo majetku, sú trýznivé a tyranské, a všetky všeobecné súdne príkazy na prehliadku podozrivých miest alebo na zatknutie podozrivých osôb, bez pomenovania alebo opísania miesta alebo konkrétnej osoby, sú protiprávne a nemali by byť udeľované.
Massachusetts	1780	Každý subjekt má právo na ochranu pred všetkými neodôvodnenými prehliadkami a zadržaniami jeho osoby, jeho domovov, jeho písomností a všetkého jeho vlastníctva. Všetky súdne príkazy sú preto v rozpore s týmto právom, ak ich príčina alebo základ neboli vopred podporené prisahou alebo miestoprísahažným vyhlásením a ak rozkaz pre civilného strážnika v súdnom príkaze na vykonanie prehliadky podozrivého miesta alebo na zatknutie jednej alebo viacerých podozrivých osôb alebo na zadržanie ich majetku, nebude sprevádzaný konkrétnym označením osôb alebo objektov prehliadky, zatknutia alebo zadržania, a žiaden súdny príkaz by nemal byť vydaný, leda v prípadoch a s náležitosťami predpísanými zákonmi.
New Hampshire	1784	

Zdroj: Vlastné spracovanie podľa The Avalon Project, 2008

Z tabuľky vyplýva, že **George Mason** ako autor Listiny práv štátu Virgínia vo svojej formulácii konkrétne odmietol všeobecné súdne príkazy. Takmer identickú formuláciu prijala na konci roku 1776 aj Severná Karolína. Tá namiesto označenia príkazov za „trýznivé a tyranské“ ich pomenovala „slobode nebezpečné“. Prvým štátom, ktorý pridal k formulácii všeobecné právo ľudu na ochranu svojich domov, písomností a vlastníctva bola Pennsylvánia. Ľud mal „právo“ na ochranu pred prehliadkami a zadržaniami, „a preto“ (*and therefore*) boli všeobecné súdne príkazy odporujúce tomuto právu odmietnuté a nemali byť udeľované. Z textu ustanovenia je možné odvodiť, že ochrana nebola absolútna, ale zamýšľaná výlučne pred všeobecnými na rozdiel od špecifických súdnych príkazov. Novinkou bolo tiež pridelenie práva osobám, ich domom, písomnostiam a vlastníctvu. Ak by bolo zámerom ponechať ochranu nad všetkými miestami, ktoré osoba vlastnila alebo v nich mala uskladnený osobný majetok, bola by formulácia nepotrebnou. Preto je možné sa domnievať, že výmera objektov ochrany mala slúžiť na oblasť obydľí a nemala sa vzťahovať na iné miesta, napríklad obchodné sklady, lodenice alebo plavidlá. Toto chápanie je v súlade s hradnou doktrínou, **Wilksovými** prípadmi aj argumentáciou **J. Otisa**.

Ústava štátu Massachusetts bola považovaná za najvplyvnejší faktor pri tvorbe federálnej ústavy. (Peters, 1978) V roku 1780 ako prvý štát pridal k označeniu prehliadok a zadržaní prívlastok „neodôvodnené“. Prvá veta dávala každému subjektu právo byť chránený pred všetkými neodôvodnenými prehliadkami a zadržaniami. V druhej vete boli „preto“ všetky všeobecné súdne príkazy v rozpore s týmto právom. Tretia veta dopĺňala, že žiadne súdne príkazy (akéhokoľvek typu) by nemali byť vydané, leda v prípadoch predpísaných zákonom so všetkými formálnymi náležitosťami. Ustanovenie pripisuje absolútnu hodnotu právu na ochranu pred všetkými neodôvodnenými zásahmi, ale z následných viet je zreteľné, že špecifické súdne príkazy bolo možné považovať za odôvodnené narušenia súkromia. Navyše mohli byť tieto príkazy legislatívne schválené. Ak sú špecifické príkazy jednou formou odôvodnených prehliadok a zadržaní, otázkou sa stáva, aké sú iné formy odôvodnenosti. **John Adams**, tvorca Massachusettskej ústavy a budúci druhý prezident Spojených štátov, mohol termín použiť dvomi spôsobmi. Prvý široko koncipovaný význam by označoval každú okolnosť, ktorá by mohla byť odôvodnená vhodnými argumentmi a podporená racionálnym zdôvodnením vykonanej akcie. V druhom prípade by sa termín vzťahoval na konkrétne pejoratívne označenie dobových protizákonných praktík porušujúcich fundamentálne právne princípy. Common law pridelovalo anglickému slovu *reason* minimálne dva významy. Prvý

označoval prirodzené opodstatnenie (*natural reason*), ktoré predstavovali zásady logického uvažovania. Druhým, pre právnu oblasť špecifickým, bolo „umelé“ opodstatnenie (*artificial reason*), kedy v právnom kontexte bolo slovo *reason* pripisované všeobecným základným princípom *common law*. (Davies, 1999) **J. Adams** mohol tento prívlastok „neodôvodnené“ použiť v zmysle zdôraznenia všeobecne protiprávných prehliadok a zadržaní formou všeobecných súdnych príkazov ako limitáciu absolútneho zákazu prvej vety. Analýza štátnych ústavných záruk poukazuje na zámer tvorcov obmedziť vydávanie všeobecných súdnych príkazov.

V máji 1787 sa vo Filadelfii zišlo potrebné kvórum siedmych štátov, čím sa začalo Ústavodarné zhromaždenie. Tvorcovia federálneho ústavného textu nepovažovali za potrebné vymenovať všetky občianske práva, pretože nepredpokladali, že by federálna vláda mohla neprimerane zasiahnuť do tejto oblasti. Sám **Alexander Hamilton** v jednom z Listov federalistov tvrdil, že si ľud nemusí nič špecificky vyhradzovať, pretože sa vo federálnej ústave ničoho nevzdáva. (Wooton, 2003) O ochranu práv sa mal postarať systém delby moci a ústavy jednotlivých štátov vo svojich Listinách práv už požadované práva garantovali. Odpor Anti-federalistov voči absencii Listiny práv sa prejavil publikovaním esejí podobných Listom federalistov. Niekoľko dní po podpísaní ústavy vyjadruje **Centinel** (pseudonym pravdepodobne **Samuela Bryanta** z Pensylvánie) obavy nad narušením ochrany pred prehliadkami a zadržaniami zo strany federálnej vlády: „*To, či vaše domy, budú môcť aj naďalej byť vašimi hradmi, či vaše písomnosti, vaše osoby a váš majetok budú považované za posvätné a oslobodené od všeobecných súdnych príkazov, je teraz na vašom rozhodnutí.*“ (Storing, 2008, s. 136) Vo Virgínii **Federal Farmer (Richard Henry Lee)** potvrdzuje význam adjektíva „neodôvodnené“ v užšom právnom zmysle: „*Sú tu aj iné nenahraditeľné práva, ktoré boli náležite chápané ako práva slobodného človeka, napríklad sloboda pred popudlivými a neodôvodnenými súdnymi príkazmi na vykonanie prehliadky, príkazmi nezaloženými na prísaha a nevydané s náležitou obozretnosťou, na prehládanie a zadržanie písomností, majetku a samotnej osoby.*“ (Storing, 2008, s. 249) Boli to práve všeobecné súdne príkazy, ktoré boli považované za neodôvodnené.

Pre úspešnú ratifikáciu bol potrebný súhlas deviatich štátnych ratifikačných konventov. Štáty podmienili svoj súhlas s novou ústavou dodatočným prijatím Listiny práv ako garancie pred zásahmi federálnej vlády. Typickým príkladom bol návrh štátu Maryland žiadajúci ochranu pred „všetkými“ súdnymi príkazmi na prehliadku podozrivých miest alebo zadržaniu osôb alebo vecí bez doloženia

prísahy a zároveň pred „všetkými“ všeobecnými súdnymi príkazmi, ktorých charakteristikou bolo opomenutie menovania alebo opisania miesta prehliadky alebo špecifickej osoby. V záznamoch z rokovaní Marylandského ratifikačného konventu sa v poznámke k ustanoveniu uvádza, že tento dodatok mal slúžiť ako záruka pred právomocou Kongresu pri uvalovaní spotrebných daní, ktorou môže dôjsť k narušeniu obytných domov (*dwelling-houses*), na rozdiel od napríklad skladových priestorov (*warehouse*). (Elliot, 1836)

J. Madison na prvom zasadnutí Kongresu v roku 1789 pripravil návrh štvrtého dodatku formou jedinej klauzuly: „*Práva ľudu na ochranu ich osobnej slobody, ich domovej slobody, ich písomností a ich iného majetku pred všetkými neodôvodnenými prehliadkami a zadržaniami nebudú porušované súdnymi príkazmi (by warrants issued) vydanými bez pravdepodobnej príčiny, doloženej prisahou alebo miestoprísahným vyhlásením, alebo bez špecifického opisu miesta, ktoré má byť prehladané a osôb alebo vecí, ktoré majú byť zadržané.*“ (Gales, 1834, s. 452) Takýto formát zakazoval výlučne prijatie legislatívy so zámerom vydávania všeobecných súdnych príkazov. Tento argument je podporený zamýšľaným umiestnením dodatku v ústavnom texte. Dodatky nemali mať pôvodne formu samostatnej listiny, ale mali byť doplnené do pôvodného textu. Ochrana pred vládnymi zásahmi mala byť zaradená do deviatej sekcie prvého článku, ktorý bol určený obmedzeniam legislatívnej moci Kongresu. Návrh konkrétne situoval zákaz za tretiu klauzulu týkajúcu sa odmietnutia *bill of attainder* a *ex post facto* zákonov. To znamenalo, že Kongres by nemohol prijať zákon, ktorý by povoľoval vydávanie súdnych príkazov bez uvedených podmienok. Návrh bol postúpený Výboru jedenástich (*Committee of Eleven*), ktorý urobil len štylistické zmeny.⁵ Záznamy ukazujú, že to bol buď **Elbrigde Gerry** alebo **Egbert Benson**, ktorý žiadal nahradiť formuláciu *by warrants issuing* slovami *and no warrants shall issue* z dôvodu nedostatočnosti ustanovenia, čím by v praxi došlo k rozdeleniu na dve oddelené klauzuly. (Cogan, 2015) Bez uvedenia bližšej rozpravy bol tento návrh zamietnutý. K zmene na finálnu podobu textu mohlo dôjsť pri konečnom usporadúvaní dodatkov pred ich odoslaním do Senátu. Výbor bol vytvorený z troch členov, medzi ktorými bol aj **E. Benson**, pravdepodobný žiadateľ

⁵ Došlo k zmene slova majetok (*property* na *effects*). Táto zmena môže byť chápaná ako limitovanie majetku na predmety osobného vlastníctva, nie pozemky alebo obchodné priestory. Druhou zmenou bolo nahradenie *by warrants issued*, priebehovou formou *by warrants issuing*. Úprava nesignalizuje zásadnú zmenu pôvodného významu. Id. s. 783.

neúspešnej zmeny. (Gales, 1834) Po zoradení ústavných dodatkov výborom bola už v texte urobená zmena rozdeľujúca dodatok na dve klauzuly. Senát žiadnym spôsobom text neupravil a tak bol v takto nevysvetliteľne zmenenej podobe odoslaný na ratifikáciu. Odmietnutím dvoch dodatkov štáty schválili desať ustanovení. Pôvodne šiestym, ale po neúspešnej ratifikácii prvých dvoch dodatkov sa stal štvrtý dodatok „štvrtým“.

2 Teoretické prístupy

V akademickej obci sa pri objasňovaní pôvodného významu štvrtého dodatku sformovali dva hlavné teoretické prúdy. **Nelson B. Lasson** v roku 1937 publikoval prácu *História a vývoj štvrtého dodatku*, v ktorej tvrdil, že zámerom tvorcov síce bolo zabrániť všeobecným súdnym príkazom, ale hlavným princípom bolo oslobodenie ľudu od neodôvodnených prehliadok a zadržaní. Aj keď **N. B. Lasson** priznáva, že zámerom pôvodného návrhu **J. Madisona** bolo obmedziť legislatívnu právomoc v oblasti vydávania týchto príkazov, zmena textového znenia mala dať prostredníctvom prvej klauzuly základ širokému konceptu odôvodnenosti pri skúmaní vládnych zásahov a druhá sa mala sústrediť na obmedzenie právomoci Kongresu. (Lasson, 1937)

Podobný argument prezentoval **William J. Cuddihy** v roku 1990 vo vyše 1500 stranovej dizertačnej práci *Štvrtý dodatok: Vznik a pôvodný význam, 602 – 1791*. Uznaním dominancie prvej klauzuly autor demonštruje, že neexistoval jednotný pohľad na všetky oblasti štvrtého dodatku. Skúmanie pôvodného významu malo zasahovať tri hlavné okruhy, a to (1) oblasti, ktoré do roku 1791 boli celospoločensky akceptované, (2) oblasti, na ktorých zhoda nebola a (3) oblasti, ktorým nebola pozornosť venovaná. (Maclin, 2011) Medzi ustálené praktiky považované za „neodôvodnené“ patrilo odmietnutie všeobecných súdnych príkazov a asistenčných výnosov, podpora špecifických súdnych príkazov, zákaz výkonu súdnych príkazov v nočných hodinách a potreba ohlásenia sa pred vstupom do obydlia za účelom výkonu súdneho príkazu. Spornými oblasťami mali byť princíp pravdepodobnej príčiny a prehliadky ako dôsledku zatknutia osoby. Podľa **W. J. Cuddihyho** štvrtý dodatok nepredstavuje jedinú myšlienku odmietnutia všeobecných súdnych príkazov, ale spleť príbuzných myšlienok (*family of ideas*), ktorých identita a rozsah boli formované historickým kontextom. (Cuddihy, 2009) Ani jeden autor však neposkytol objasnenie nevysvetlenej zmeny textového znenia pred odoslaním dodatku do Senátu. Táto zmena bola pre potvrdenie konceptu odôvodnenosti kľúčovou.

Na teóriu **N. B. Lassona** nadviazal v roku 1969 **Telford Taylor** v diele *Dve štúdie ústavnej interpretácie*. Hlavným cieľom Otcov zakladateľov malo byť obmedzenie súdnych príkazov vo všeobecnosti, pretože súdny príkaz poskytoval oprávnenie na neodôvodnené a tyranské zásahy do súkromia osôb. Boli to prevažne zásahy bez súdneho príkazu, ktoré podľa tradícií common law mali byť odôvodnenými. (Taylor, 1969) Pôvodný význam dodatku sa nemal týkať regulácie vládných zásahov bez súdneho príkazu, ale široko koncipovaných súdnych príkazov. Vtedajšie bežné praktiky vykonávateľov zákona boli z veľkej časti založené na absencii akéhokoľvek súdneho príkazu, no napriek tomu boli považované za normálne a odôvodnené. Preferovanie súdneho príkazu pri každej príležitosti by v dnešnej dobe postavilo podľa autora štvrtý dodatok „na hlavu.“ (Taylor, 1969)

Taylorovu pozíciu podporil v roku 1994 **Akhil Amar** v štúdiu *Prvé princípy štvrtého dodatku*. Podľa **A. Amara** text štvrtého dodatku jasne stanovuje tri pravidlá a to, že (1) všetky prehliadky a zadržania musia byť odôvodnené, (2) len vydanie súdnych príkazov si vyžaduje existenciu pravdepodobnej príčiny a (3) vládne zložky musia niesť zodpovednosť za neodôvodnené zásahy. (Amar, 1994) Na druhej strane si text nevyžaduje súdne príkazy, pravdepodobnú príčinu pri zásahoch bez súdneho príkazu ani vyradenie (neúčinnosť) získaných dôkazov ako opravného prostriedku. Odpor verejnosti voči vydávaniu súdnych príkazov ako takých má prameniť z následnej nemožnosti občana napadnúť vládny zásah formou žaloby z dôvodu neoprávneného vniknutia, pretože riadne vydaný súdny príkaz imunizuje vykonávateľa príkazu: „*Súdne príkazy boli priateľmi hľadajúceho, nie prehľadávaného.*“ (Amar, 1994, s. 774) Ako predchádzajúci autori, aj **A. Amar** sa odvoláva na štylistické spojenie oboch klauzúl, kedy druhá klauzula začínajúca slovami „*žiadne súdne príkazy nebudú vydané*“ (*no warrants shall issue*) má opisovať len situácie, kedy príkazy nemôžu byť vydané, nie kedy môžu alebo musia: „*Aj v prípade, ak sú všetky minimálne podmienky vyjadrené v klauzule o súdnom príkaze splnené, súdny príkaz je stále protizákonný a nemôže byť vydaný, pokiaľ by autorizoval prehliadku alebo zadržanie, ktoré by boli neodôvodnené.*“ (Amar, 1994, s. 774) Súčasný štvrtý dodatok predstavuje podľa profesora **A. Amara** doktrinálny neporiadok, ktorý bol vytvorený komplexnými a mnohokrát kontradiktórnymi súdnymi rozhodnutiami.

Na druhej strane sa zniesla kritika širokého konceptu odôvodnenosti v rámci štvrtého dodatku. **Tracey Maclin** vo svojej štúdiu *Ústredný význam štvrtého dodatku* prezentuje názor, že text a ratifikácia dodatku odhaľujú len veľmi málo

o zámere jeho tvorcov a jeho budúcej interpretácii. Koncept prezentovaný predchádzajúcimi autormi nie je podporený textom dodatku, pretože tvorcovia dodatku nevenovali dôležitú pozornosť konkrétnej frazeológii a ich myšlienky o vzťahu medzi klauzulami ostávajú záhadou. (Maclin, 1993) Význam ustanovenia má odrážať predrevolučné postoje, ktoré indikovali odpor voči všeobecným súdnym príkazom. **T. Maclin** argumentuje, že ústredným motívom dodatku bola ochrana proti vládnej invázii prameniaca z nedôvery v rozhodovaciu policajnú právomoc: „Štvrtý dodatok nebol vložený do Listiny práv preto, aby sudcovia poddajne ustupovali vládnym zásahom do súkromia, bol skôr navrhnutý tieto narušenia kontrolovať.“ (Maclin, 1993, s. 248) Definitívne preukázať, že tvorcovia dodatku v skutočnosti nemali na mysli vládne zásahy bez súdneho príkazu (napr. prehliadku ako dôsledok zatknutia), je podľa **T. Maclina** náročné. Rovnako tak nie je možné preukázať striktné vyžadovanie si súdneho príkazu pri každom vládnom narušení ústavne chránených oblastí. Ale z dostupných historických záznamov nie je možné usúdiť, že moderné zásahy tohto typu by mali byť posudzované na základe konceptu odôvodnenosti. Súčasný Najvyšší súd využil „*lingvistické a historické vákuum*“ na presadenie vlastného analytického modelu pre rozhodovanie sporov týkajúcich sa štvrtého dodatku. (Maclin, 1993, s. 247)

Hlbšie prepracovaný kritický pohľad ponúkol v roku 1999 **Thomas Y. Davies** v štúdii *Rekonštrukcia pôvodného štvrtého dodatku*. Najspornejšia teoretická oblasť (vzťah medzi klauzulami) nie je pre autora záhadou ani nekompletným vyjadrením zámeru. S ohľadom na nevysvetlenú zmenu finálneho textu dodatku **T. Y. Davies** tvrdí, že dvojklauzulárny formát žiadnym závažným spôsobom nezmenil význam ustanovenia, len explicitne zdôraznil zákaz vydávania všeobecných súdnych príkazov. Dodatok mal mať špecifický historický význam a text mal zreteľne reagovať na historické krivdy, ktoré sprevádzali jeho prijatie. Zámerom tvorcov bolo zakázať Kongresu autorizáciu používania všeobecných súdnych príkazov a neplánovali vytvoriť žiaden koncept odôvodnenosti vládnych akcií. (Davies, 1999) Rovnako ich cieľom nebolo upraviť konanie príslušníkov polície pri výkone právoplatných prehliadok alebo zadržaní, ani pri zásahoch bez súdneho príkazu. Tvorcovia dodatku nepredpokladali, že vtedajšia slabá právomoc bežných príslušníkov bezpečnostných zložiek by mohla byť problémom, preto sa sústredili len na výkon ich právomocí formou súdneho príkazu, ktorý ich na tieto akcie oprávňoval. So zmenou a rozšírením rozhodovacej právomoci polície v 19. storočí a nástupom kodifikácie práva došlo k destabilizácii pôvodného významu štvrtého dodatku a štruktúra common

law už naďalej nebola schopná reagovať na spoločenské zmeny. (Davies, 1999) Táto neschopnosť mala spôsobiť nahradenie pôvodného významu štvrtého dodatku konceptom odôvodnenosti.⁶ Návrat k pôvodnému významu dodatku v kompletne zmenených spoločenských podmienkach by bol nežiaduci a podkopával by zmysel ústavnej ochrany. V súčasnosti sa kľúčovou stala otázka miery obmedzenia rozhodovacej právomoci policajných zložiek v tej ktorej situácii. (Davies, 1999)

Limitovaný pôvodný význam štvrtého dodatku predstavil v roku 2004 **David E. Steinberg**. V práci pod názvom *Pôvodné pochopenie neodôvodnených prehliadok a zadržaní* zastáva názor, že historické fakty poukazujú iba na jedinú špecifickú aktivitu, ktorá mala byť štvrtým dodatkom zakázaná, a to fyzické prehliadky domov na základe všeobecného súdneho príkazu alebo v prípade absencie akéhokoľvek súdneho príkazu. (Steinberg, 2004) Otcovia zakladatelia nemali nikdy zamýšľať použitie dodatku v oblasti iných vládnych aktivít zameraných na získavanie informácií a dôkazných prostriedkov. Pôvodný význam dodatku sa mal týkať výlučne obydlia človeka a mimo tohto rámca mal byť neaplikovateľný. (Steinberg, 2004) Z tohto dôvodu by v dnešnej dobe štvrtý dodatok nemal chrániť osoby pred takými vládnyimi zásahmi ako napríklad cestné kontroly, testovanie na prítomnosť drog alebo používanie technológií rozširujúcich ľudské zmysly.

V roku 2016 prišla so snahou o zjednotenie pohľadu na historické udalosti sprevádzajúce prijatie štvrtého dodatku **Laura K. Donohue** v štúdiu *Pôvodný štvrtý dodatok*. V dobe prijatia štvrtého dodatku u verejnosti malo prevažovať presvedčenie, že mimo kontextu prenasledovania previnilca nemohli bezpečnostné zložky narušiť obydlie človeka bez vydania súdneho príkazu. Prvá klauzula dodatku mala potvrdiť pravidlo zákazu využívania všeobecných súdnych príkazov. Na to, aby mohol byť príkaz považovaný za platný, musel spĺňať podmienky uvedené v druhej klauzule. Štvrtý dodatok mal „zabetónovať“ podmienky vydania súdneho príkazu. (Donohue, 2016) Okrem toho mal byť vstup do obydlia bez súdneho príkazu považovaný za rovnako neodôvodnený ako použitie všeobecného alebo bližšie nešpecifikovaného súdneho príkazu. Autorka súhlasí s **T. Y. Daviesom** v tom, že na konci 18. storočia neexistoval

⁶ Prvým rozhodnutím Najvyššieho súdu Spojených štátov, ktoré nasmerovalo štvrtý dodatok cestou k modernej doktríne širokého konceptu ochrany osoby a jeho majetku (čo znamenalo odklon od výlučného zákazu všeobecných súdnych príkazov) mal byť prípad *Weeks v. United States*, 232 U.S. 383 (1914). Táto zmena bola podľa T. Y. Daviesa vhodným odklonom od pôvodného významu, pretože zabezpečila zmysluplnú ochranu v modernom kontexte (Davies, 1999, s. 741).

žiaden koncept odôvodnenosti, ktorý sa dnes používa pri skúmaní vládnych zásahov. Tvorcovia ústavy sa snažili predísť všetkým narušeniam chránených oblastí a preto vyžadovali vydanie špecifického súdneho príkazu. Nemala to byť odôvodnenosť, ktorá by predstavovala základ pôvodného významu štvrtého dodatku. (Donohue, 2016)

Záver

Vytvorenie a ratifikácia štvrtého dodatku boli reakciou na špecifické vládne praktiky počas koloniálnej éry na východnom pobreží severoamerického kontinentu. Tými boli vydávanie všeobecných súdnych príkazov a asistenčných výnosov priznávajúcich vláde nekontrolovateľné možnosti pri vykonávaní prehliadok alebo zadržiavaní osôb a ich majetku bez konkretizovaného podozrenia z protizákonnej činnosti. Snaha o obmedzenie možnosti vlády narušiť súkromnú sféru človeka sa stala ústredným motívom ústavnej ochrany. Medzi hlavné oblasti vyžadujúce si zvýšenú pozornosť patrili obydlie, písomnosti, majetok a v prvom rade samotná telesná schránka človeka. To sa prejavilo aj v samotnom texte dodatku. Ústavodarné zhromaždenie vo Filadelfii sa pri tvorbe federálnej ústavy garanciami občianskych práv nezaoberalo. Pod tlakom ratifikačných konventov boli na prvom zasadnutí Kongresu predstavené návrhy občianskych práv, medzi ktorými bola aj ochrana pred neodôvodnenými prehliadkami a zadržaniami. Doposiaľ definitívne neobjasnená zmena štylistiky pôvodného návrhu **J. Madisona** v jednom z kongresových výborov, ktorá ostala pri ratifikácii štvrtého dodatku nepovšimnutou, sa stala predmetom sporov o pôvodný význam dodatku. Keďže sa nasledujúcich stotridsať rokov nevyskytol žiaden závažnejší spor o význam tohto ustanovenia, prvé teoretické koncepty o korektnej interpretácii a pôvodnom význame dodatku sa začali objavovať až v prvej polovici 20. storočia.

Na základe odlišného vnímania vzájomného prepojenia dvoch klauzúl tvoriacich štvrtý dodatok by bolo možné hovoriť o dvoch hlavných teóriách pôvodného významu. Teória interakcie oboch klauzúl je postavená na tvrdení, že klauzula o odôvodnenosti je limitovaná klauzulou o súdnom príkaze, čo v praxi znamená, že vládne zásahy bez vydania súdneho príkazu postaveného na pravdepodobnej príčine sa domnievať, že dochádza k páchaniu trestnej činnosti, sú protiústavné, pretože ich to robí neodôvodnenými. Pôvodným významom dodatku má byť zákaz všeobecných súdnych príkazov bez toho, aby došlo k vytvoreniu širokého konceptu odôvodnenosti. Aj keď existujú rozdiely

medzi jednotlivými autormi, medzi zástancov tejto teórie pôvodného významu by bolo možné zaradiť **T. Maclina**, **T. Y. Daviesa** alebo **L. K. Donohue**. Najvyšší súd Spojených štátov pravidelne potvrdzuje, že základným princípom rozhodovania sporov týkajúcich sa štvrtého dodatku je teória interakcie. Prehliadky alebo zadržania bez vydania súdneho príkazu postaveného na existencii pravdepodobnej príčiny sú v súčasnosti považované za *per se* neodôvodnené, a teda protiústavné. Teória pripúšťa výnimky tohto pravidla, ale len v jasne stanovených prípadoch, akým je napríklad doktrína prehliadky ako dôsledku zatknutia.

Na druhej strane sa sformovala skupina teoretikov presadzujúca teóriu odôvodnenosti. Podľa nej klauzula o súdnom príkaze je podriadená klauzule o odôvodnenosti, pretože pôvodným významom dodatku malo byť odmietnutie neodôvodnených zásahov ako takých a klauzula o súdnom príkaze len hovorí o jednej z možností ako odôvodnenosť dosiahnuť, no nespomína iné spôsoby. K tejto teórii je možné priradiť **W. J. Cuddihyho**, **T. Taylora** alebo **A. Amara**. Najvyšší súd Spojených štátov napriek akceptovaniu teórie interakcie, sa už počas obdobia prohibície začal postupne svojou interpretáciou prikláňať k teórii odôvodnenosti formou vytvorenia systému skúmania vládnych zásahov na základe celkovej atmosféry jednotlivých prípadov. Ak výsledkom súdneho skúmania bolo zistenie, že v danej situácii síce existovala pravdepodobná príčina sa domnievať, že dochádza k páchaniu trestnej činnosti, ale nebol dostatočný čas na vydanie súdneho príkazu, takáto prehliadka alebo zadržanie mohla byť napriek tomu označená za odôvodnenú, čo znamenalo, že bola v súlade s ústavou. Koncept odôvodnenosti sa stal v druhej polovici 20. storočia pevne etablovaným nástrojom federálnych súdov a dnes je považovaný za základný kameň štvrtého dodatku. Súčasný spôsob praktickej interpretácie je ideologicky postavený na teórii interakcie, ale prakticky sa do popredia dostala teória odôvodnenosti.

Literatúra:

- AMAR, A. R. 1994. Fourth Amendment First Principles. In: *Harvard Law Review*, Vol. 107, 1994, No. 4. ISSN 0017811X, s. 757 – 819.
- BAINES, E. 1820. History of the Reign of George III, King of the United Kingdom of Great Britain and Ireland. (Zv. 1), E. Baines, Leeds, 1820. 506 s.
- BLACKSTONE, W. 1771. Commentaries on the laws of England. (4th Ed.) Tretia kniha, Dublin, 1771. 455 s.

- Boyd v. United States, 116 U.S. 616, 626 (1886).
- COGAN, N. H. 2015. *The Complete Bill of Rights: The Drafts, Debates, Sources, and Origins*. New York: Oxford University Press, 2015. 1448 s. ISBN 978-0-19-932420-0.
- COKE, E. 1797. *Institutes of the Laws of England: Containing the Exposition of Many Ancient and Other Statutes*. Vol. III, London: E. & R. Brooke, 1797. 244 s.
- COOLEY, T., M. 1868. *A Treatise on the Constitutional Limitations which Rest Upon the Legislative Power of the States of the American Union*. Boston: Little, Brown and Company, 1868. 720 s.
- CUDDIHY, W. J. 2009. *The Fourth Amendment: Origins and Original Meaning, 602 – 1791*. Oxford University Press, 2009. 1008 s. ISBN-13: 9780195367195.
- DAVIES, T. Y. 1999. Recovering the Original Fourth Amendment. In: *Michigan Law Review*, Vol. 98, 1999, Mo. 3. ISSN 0026-2234. s. 547 – 750.
- DONOHUE, L. K. 2016. The Original Fourth Amendment. In: *The University of Chicago Law Review*, Vol. 83, 2016, No. 3. ISSN 0041-9494. s. 1181 – 1328.
- ELLIOT, J. 1836. *The Debates in the Several State Conventions on the Adoption of the Federal Constitution*. Vol. 2, Washington, 1836. 556 s.
- Entick v. Carrington, 95 Eng. Rep. 807 (K.B. 1765).
- GALES, J. 1834. *Annals of the Congress of the United States*. Vol. I, Washington: Gales & Seaton, 1834. 1322 s.
- Huckle v. Money, 95 Eng. Rep. 768 (C.P. 1763).
- LASSON, N. B. 1937. *The History and Development of the Fourth Amendment to the United States Constitution*. Baltimore: The John Hopkins Press, 1937.
- MACLIN, T. – MIRABELLA, J. 2011. Framing the Fourth. In: *Michigan Law Review*, Vol. 109, 2011, No. 6. ISSN 0026-2234. s. 1049 – 1076.
- MACLIN, T. 1993. The Central Meaning of the Fourth Amendment. In: *William & Mary Law Review*, Vol. 35, 993, No. 1. ISSN 0043-5589. s. 197 – 249.
- PETERS, R. M. 1978. *The Massachusetts Constitution of 1780: A Social Compact*. University of Massachusetts Press, 1978. 242 s. ISBN 0-87023-143-X.
- RAITHBY, J. 1820. *Statutes of the Realm*. Vol. 7, 1695-1701, Great Britain Record Commission, 1820.
- RAITHBY, J. 1829. *Statutes of the Realm*: Vol. 5, 1628-1680, Great Britain Record Commission, 1819.

- STEINBERG, D. E. 2004. The Original Understanding of Unreasonable Searches and Seizures. In: *Florida Law Review*, Vol. 56, 2004, No. 3. ISSN 0041-9583. s. 1051 – 1096.
- STEPHENS, O. H. – GLENN, R. A. 2006. Unreasonable Searches and Seizures: Rights and Liberties Under the Law. ABC-CLIO, 2006. 443 s. ISBN 1-85109-503-9.
- STORING, H. J. 2008. The Complete Anti-Federalist. Zväzok 1, University of Chicago Press, 2008. 1836 s. ISBN 0-226-77573-9.
- TASLITZ, A. E. 2009. Reconstructing the Fourth Amendment: A History of Search and Seizure, 1789 - 1868. NYU Press, 2009. 370 s. ISBN 9780814782637.
- TAYLOR, T. 1969. Two Studies in Constitutional Interpretations. Ohio State University Press, 1969. 225 s. ISBN-13: 978-0814201220.
- THE AVALON PROJECT. 2008: 18th Century Documents: 1700 – 1799. [Cit. 9. 4. 2018] Dostupné na internete: http://avalon.law.yale.edu/subject_menus/18th.asp.
- TUDOR, W. 1823. The Life of James Otis, of Massachusetts. Boston: Wells and Lilly, 1823. 508 s.
- VINCENZI, C. 1998. Crown Powers, Subjects and Citizens. A&C Black, 1998. 352 s. ISBN 9781855675391.
- Weeks v. United States, 232 U.S. 383 (1914).
- WILKES, J. 1764. The North Briton. Vol. I, John Mitchell, Dublin, 1764. 269 s.
- WOOTON, D. 2003. The Essential Federalist and Anti-Federalist Papers. Indianapolis: Hackett Publishing, 2003. 392 s. ISBN 0-87220-656-4.